

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/104/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112229296
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Šebeň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8112229296.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Šebeňa a sudcov JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Mareka Kohúta, právnej veci žalobcov: 1/ R. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom S., Z. XX, štátny občan SR, 2/ M. N., nar. XX.X.XXXX, bytom S., Z. XX, štátna občianka SR, obaja právne zastúpení advokátom JUDr. Jozefom Ondrákom, so sídlom v Prešove, Slovenská 69, proti žalovanému: M. L., nar. XX.X.XXXX, bytom S., R. XX/B, štátny občan SR, právne zastúpenému advokátom Mgr. Daliborom Tverďákom, so sídlom Košice, Krmanova 1, o náhradu škody vo výške 2.498,19 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 17C/187/2012 - 124 zo dňa 22.5.2013, zhodou hlasov členov senátu takto

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, ktorou bola uložená žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi v 1. rade 361,50 eur a žalobkyni v 2. rade 723,- eur.

V prevyšujúcej napadnutej časti vo veci samej, ako aj vo výroku o náhrade trov žalobcov v 1. a 2. rade rozsudok z r u š u j e a v rozsahu zrušenia vec v r a c i a súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi v 1. rade z titulu náhrady škody 361,50 eur, žalobkyni v 2. rade 811,82 eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku súd návrh zamietol.

Po vykonanom dokazovaní vzal za preukázané, že žalobcovia dňa 21.9.2012 doručili súdu návrh, ktorým sa žalobca v 1. rade domáhal náhrady škody titulom bolestného v sume 361,50 eur a nákladov, ktoré mu vznikli v súvislosti s trestným konaním 595,90 eur, a žalobkyňa v 2. rade titulom bolestného 723,- eur, na strate na zárobku 221,89 eur a náklady
9Co/104/2013

- 2 -

súvisiace s trestným konaním 595,90 eur. Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 32T/19/2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4To/46/2011 bolo rozhodnuté, že žalovaný bol uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Obaja žalobcovia hneď po začatí trestného stíhania pri výsluchu dňa 7.9.2009 si uplatnili náhradu škody voči vtedy obvinenému, a to vo výške, aká bude bodovo ohodnotená znalcom, a zároveň si uplatnili náhradu ušlej mzdy, ktorú upresnia. Okresný súd pôvodne žalobcov odkázal na občianskoprávne konanie, pokiaľ ide o náhradu škodu. Krajský súd v odvolacom konaní však zamietol odvolanie poškodených a uviedol, že nárok na náhradu škody musí byť uplatnený včas, teda najneskôr do skončenia vyšetrovania. V prípade, ak si poškodený tento nárok neuplatní riadne a včas, súd o tomto nároku nerozhoduje, a to

ani odkázaním na občianskoprávne konanie. Z tohto dôvodu vypustil výrok o náhrade škody. Žalovaný vzniesol námietku premlčania všetkých nárokov žalobcov. Znalecký posudok, v ktorom bola vyčíslená škoda na zdraví žalobcov v 1. a 2. rade č. 247 a č. 248/2009, vypracovaný MUDr. Z. E., bol doručený vyšetrovateľovi dňa 28.9.2009. O tom, kto škodu žalobcom spôsobil, sa žalobcovia dozvedeli až z právoplatného výroku rozsudku Krajského súdu v Prešove dňa 15.3.2012. Až od tej doby začína plynúť 2-ročná premlčacia lehota žalobcom a keďže žalobcovia žalobu podali dňa 21.9.2012, podali ju včas. Pre založenie zodpovednosti za škodu mal súd preukázané všetky predpoklady. Žalovaný úmyselne trestným činom spôsobil žalobcom škodu na zdraví tak, ako bola vyhodnotená v znaleckom posudku MUDr. Z. E. a stanovená vo výške 361,- eur pre žalobcu v 1. rade a 723,- eur pre žalobkyňu v 2. rade ako bolestné. Žalobca v 1. rade si neuplatnil náhradu za stratu na zárobku. Žalobkyňa v 2. rade si uplatnila sumu 88,82 eur a v časti nad túto sumu vzala žalobu späť. Konečnú výšku nároku na náhradu za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti mohla ustáliť, až keď Sociálna poisťovňa vyplatí poškodenému poslednú náhradu príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti alebo dávku nemocenského, pretože až vtedy môže poškodený presne určiť konečnú výšku svojho nároku za stratu na zárobku. Z potvrdenia zamestnávateľa bolo preukázané, že za obdobie práceneschopnosti od 13.7. do 7.8.2009 táto strata predstavovala 88,82 eur na zárobku. Súd preto priznal žalobcom nimi uplatnené nároky na náhradu škody v časti týkajúcej sa bolestného a straty na zárobku. Pokiaľ ide o ďalšiu časť nárokov, a to ohľadom nákladov trestného konania, v tejto časti súd návrh zamietol. O tomto nároku rozhodoval Okresný súd Prešov v konaní sp. zn. 32T/19/2010 zo dňa 20.7.2012 tak, že ho nepriznal z dôvodov, že v trestnom konaní nepriznal poškodeným nárok na náhradu škody.

Posledným výrokom rozsudku bola žalovanému uložená povinnosť na náhradu konania žalobcovi v 1. rade 142,41 eur, žalobkyňi v 2. rade 232,05 eur, a to priamo na účet právneho zástupcu žalobcov JUDr. Jozefa Ondřáka, advokáta, so sídlom v Prešove, Slovenská 69.

Tento výrok súd zdôvodnil odkazom na § 142 ods. 2 O.s.p.. Žalobkyňi v 2. rade priznal náhradu v sume 232,05 eur, a to za prevzatie a prípravu zastúpenia zo dňa 17.5.2012 v sume 51,45 eur, „podanie žaloby z 20.9.2012 o náhradu škody v jednej polovici, t.j. 25,72 eur, účasť na pojednávaniach dňa 28.1., 10.4. a 22.2.2013, 3 x po 25,72 eur, režijný paušál za 5 úkonov po 7,81 eur, spolu 39,05 eur, 20 % DPH zo sumy 193,38 eur“. Žalobcovi v 1. rade priznal súd trovy za prevzatie a prípravu zastúpenia zo dňa 17.5.2012 v sume 26,55 eur, za 4 úkony právnej pomoci, 20.9.2012 podanie žaloby, 28.1., 10.4., 22.2.2013 - účasť na 9Co/104/2013 - 173

- 3 -

pojednávaniach, t.j. 4 úkony po 13,27 eur, režijný paušál 5 x 7,81 eur, t.j. 39,05 eur, 20 % DPH zo sumy 118,68 eur, t.j. 23,73 eur, spolu 142,41 eur.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Napadol ním výroky, ktorými mu bola uložená povinnosť na plnenie, vrátane výroku o náhrade trov. Poukázal na to, že nárok na náhradu škody si žalobcovia uplatnili s poukazom na rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 32T/19/2010. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že žalobcovia sa o tom, kto škodu žalobcom spôsobil, dozvedeli až z právoplatného výroku rozsudku Krajského súdu v Prešove dňa 15.3.2012. Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4To/46/11 má vo vzťahu k vedomosti poškodených o vzniku škody len deklaratórnu povahu. V žiadnom prípade nie je možné odvodzovať začatie plynutia premlčacej lehoty od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku v trestnej veci. Vedomosť o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá, mali žalobcovia v deň škodovej udalosti, t.j. 12.7.2009, čoho dôkazom je aj ich trestné oznámenie, ktoré podali na žalovaného. Žalobcovia si na hlavnom pojednávaní (po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na jej uplatnenie v trestnom konaní) uplatnili voči žalovanému nárok na náhradu škody. Ako si teda mohli uplatniť nárok na náhradu škody, ak nemali vedomosť o tom, kto za ňu zodpovedá? Za deň zistenia bolesti treba považovať okamih ustálenia zdravotného stavu poškodeného. Podľa znalca MUDr. Z. E. doba liečenia najzávažnejšieho poranenia u žalobcu bola v trvaní 14 - 18 dní a u žalobkyne v trvaní 26 - 28 dní. Po uplynutí tohto obdobia bol zdravotný stav poškodených ustálený. U žalobcu došlo k ustáleniu zdravotného stavu 30.7.2009 a u žalobkyne 9.8.2009. Znalecké posudky boli spracované dňa 28.9.2009. Najneskôr v deň vyšetrenia žalobcov, ktoré predchádzalo spracovaniu znaleckých posudkov, musel byť ich zdravotný stav definitívne ustálený, keďže inak by sa znalec nemohol vyjadriť k otázkam bodového ohodnotenia za vytrpenú bolesť. Vo vzťahu ku škode spočívajúcej v strate na zárobku u

žalobkyne má sa jednať o stratu na zárobku za 07/2009 a 08/2009. Aj keď z predložených listinných dôkazov nie je zrejmé, aký výplatný termín mala žalobkyňa u svojho zamestnávateľa, z § 129 Zákonníka práce vyplýva, že mzda je splatná pozadu za mesačné obdobie, a to najneskôr do konca nasledujúceho kalendárneho mesiaca, ak sa v kolektívnej zmluve alebo v pracovnej zmluve nedohodlo inak. Vedomosť o strate na zárobku mala žalobkyňa najneskôr dňa 31.8.2009 (strata na zárobku za mesiac 07/2009) a najneskôr dňa 30.9.2009 (strata na zárobku za mesiac 08/2009). V zmysle § 46 ods. 3 Trestného poriadku, poškodený, ktorý mal podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom, je tiež oprávnený navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu. Návrh musí poškodený uplatniť najneskôr do skončenia vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania. Z návrhu musí byť zrejmé, z akých dôvodov a v akej výške sa nárok na náhradu škody uplatňuje. Žalobcovia si svoj nárok neuplatnili riadne v trestnom konaní. To vyplýva aj z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4To/46/11 zo dňa 15.3.2012. Súd o tomto nároku meritórne nerozhodoval a poškodených (žalobcov) neodkázal na jeho uplatnenie v občianskom súdnom konaní, keďže na to nebol oprávnený. Súd je týmto rozsudkom viazaný, a to aj vo výroku o náhrade škody, ktorým bolo s poukazom na § 319 Trestného poriadku zamietnuté odvolanie poškodených (žalobcov v tomto konaní), a to z dôvodu, že o tomto nároku nemohol súd rozhodovať, keďže nebol uplatnený riadne a včas. Uplatnenie si nároku na nepríslušnom orgáne nemá vplyv na pretrhnutie plynutia premlčacej doby. Uplatnenie náhrady škody na hlavnom pojednávaní dňa 22.2.2011, t.j. po uplynutí lehoty určenej v § 36 ods. 3 Trestného poriadku (povinnosť uplatniť nárok do skončenia 9Co/104/2013

- 4 -

vyšetrovania), nemožno považovať za riadne uplatnenie, keďže súdy v trestnom konaní nemajú právomoc o takomto nároku rozhodnúť. Z tohto vyplýva, že premlčacia lehota vo vzťahu k nároku žalobcov na náhradu škody z titulu bolestného začala plynúť u žalobcu dňa 31.7.2009 a u žalobkyne dňa 10.8.2009, pričom subjektívna 2 - ročná premlčacia lehota uplynula u žalobcu dňa 31.7.2011 a u žalobkyne dňa 10.8.2011. Premlčacia lehota na náhradu škody z titulu straty na zárobku u žalobkyne za mesiac 07/2009 začala plynúť najneskôr dňa 1.9.2009 a za mesiac 08/2009 najneskôr dňa 1.10.2009, pričom subjektívna 2 - ročná premlčacia lehota uplynula dňa 1.9.2011 a 1.10.2011. Žalobcovia si svoj nárok na náhradu škody uplatnili žalobou na súde dňa 21.9.2012, t.j. cca 1 rok po tom, čo im uplynuli vyššie uvedené premlčacie lehoty. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania mal súd žalobu zamietnuť. Znalecký posudok môže byť podkladom pre vydanie rozhodnutia o náhrade škody za bolesť, resp. sťaženie spoločenského uplatnenia len v prípade, ak by existovali dôvodné pochybnosti o správnom hodnotení bolestného alebo o správnom hodnotení sťaženia spoločenského uplatnenia v lekárskom posudku. Žalobcovia však žiaden lekársky posudok nepredložili, a teda znalecký posudok nemôže byť podkladom pre vydanie súdneho rozhodnutia. K rozhodnutiu o trovách konania žalovaný poukázal na to, že súd priznal žalobcom náhradu trov konania s odkazom na § 142 ods. 2 O.s.p., pričom vychádzal zo sumy nárokov, ktoré boli žalobcom priznané. Návrhom na začatie konania si žalobca v 1. rade uplatnil sumu 957,04 eur a žalobkyňa v 2. rade sumu 1.540,79 eur. Súd priznal žalobcovi v 1. rade sumu 361,05 eur a žalobkyňi v 2. rade sumu 811,82 eur, t.j. žalobca bol neúspešný v uplatnenej časti 595,09 eur a žalobkyňa v časti 728,97 eur. Z uvedeného vyplýva, že žalobca v 1. rade bol v konaní neúspešný a právo na náhradu trov konania mal žalovaný. Súd nesprávne vychádzal u žalobkyne v 2. rade zo sumy 811,82 eur a nezobral do úvahy pomer jej úspechu a neúspechu vo veci. Čiastočný úspech vo veci zakladá nárok na pomerné rozdelenie náhrady trov konania alebo na to, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Podaním zo dňa 2.10.2013 si žalovaný uplatnil náhradu trov celého konania v sume 1.012,07 eur, pozostávajúcu z tarifnej odmeny spolu s režijným paušálom za vykonané úkony právnej služby v sume 872,12 eur, z náhrady za stratu času 78,06 eur a z náhrady cestovného v sume 61,89 eur.

Žalobcovia sa k podanému odvolaniu nevyjadrili.

Odvolaním žalovaného nebol dotknutý výrok rozsudku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá. V tejto časti rozsudok nadobudol právoplatnosť, a tak ho nebolo možné v rámci odvolacieho konania preskúmať (§ 159 ods. 1, 3 a § 206 ods. 2 O.s.p.). Pri preskúvaní odvolaním napadnutej časti rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený

tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, pokiaľ by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 1, 3 O.s.p.). Po takomto preskúmaní napadnutej časti rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovaného je v podstatnej časti neopodstatnené. Prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a v tejto súvislosti nedostatočne zistil skutkový stav. Takýmto právnym ustanovením je § 46 ods. 3, § 287 ods. 1 písm. d/ a § 206 ods. 2, 4 Trestného poriadku.

9Co/104/2013 - 174

- 5 -

Podľa § 46 ods. 3 zák. č. 301/2005 Z.z. o Trestnom poriadku - ďalej len Trestný poriadok, poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom, je tiež oprávnený navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu. Návrh musí poškodený uplatniť najneskoršie do skončenia vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania. Z návrhu musí byť zrejmé, z akých dôvodov a v akej výške sa nárok na náhradu škody uplatňuje.

Pokiaľ bol nárok poškodeným riadne uplatnený a niet iných zákonných prekážok na uloženie povinnosti na náhradu škody, súd vždy uloží obžalovanému povinnosť nahradiť škodu, ktorej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného v rozsudku.

Pokiaľ však nárok na náhradu škody nebol uplatnený riadne a včas na to oprávnenou osobou (napr. ak z návrhu nie je zrejmé, z akého dôvodu a v akej výške sa náhrada požaduje) a súd konajúci v trestnej veci rozhodne podľa § 256 ods. 4 Trestného poriadku per analógia, nemôžu už poškodení si uplatňovať nárok na náhradu škody, a to aj v prípade, ak oneskorené alebo vadné uplatnenie nároku bolo dôsledkom nesprávneho postupu orgánu činného v trestnom konaní. V takom prípade súd (odvolací súd podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku) by mal v celom rozsahu pominúť výrok o náhrade škody.

Jednou zo základných podmienok pre vyslovenie povinnosti nahradiť škodu je, aby poškodený svoj nárok voči obvinenému riadne uplatnil. Bez splnenia tejto podmienky nemôže súd o náhrade škody rozhodovať. Vyjadrenia poškodeného v tom zmysle, že sa pripája k trestnému konaniu s požiadavkou na náhradu škody, ako bude orgánmi činnými v trestnom konaní zistená, a podobne nie je možné považovať za riadne uplatnený nárok na náhradu škody, ak z neho nevyplýva, v akej aspoň minimálnej výške má byť škoda, spôsobená trestným činom, uhradená“ (R-7/1968 - II).

Vychádzajúc z vykonaného dokazovania je možné konštatovať, že práve takejto chyby sa dopustili žalobcovia v preskúmvanej veci. Najprv dňa 7.9.2009 v priebehu prípravného konania sa obmedzili obaja na prednes „pripájam sa k trestnému konaniu a žiadam náhradu škody, kde ku jej výške sa momentálne vyjadriť neviem, ale akceptujem výšku podľa bodového ohodnotenia znalca a túto výšku si nárokuje ako náhradu škody + ušlá mzda, ktorú upresním dodatočne“.

V tom istom štádiu konania do zápisnice dňa 23.11.2009 a 24.11.2009 toto prehlásenie zopakovali bez toho, aby konkretizovali výšku uplatnenej náhrady škody. Urobili tak až na hlavnom pojednávaní pred súdom dňa 22.2.2011. To bol dôvod, na základe ktorého Krajský súd v Prešove rozsudkom č.k. 4To/46/2011 - 602 zo dňa 15.3.2012 zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 28.6.2011 sp. zn. 32T/19/2010 aj vo výroku o náhrade škody. V takom prípade sa má obvykle za to, že nárok na náhradu škody nebol uplatnený včas a pokiaľ si poškodený nárok na náhradu škody v trestnom konaní neuplatní riadne a včas, súd o takomto nároku nerozhoduje, a to ani s odkazom na občianske súdne konanie. To v podstatne znamená, že poškodení si už nemôžu v priebehu trestného konania uplatňovať nárok na náhradu škody a pokiaľ tak predtým urobili inak ako riadne a včas, má sa za to, že náhradu škody si v trestnom konaní neuplatnili.

9Co/104/2013

- 6 -

Tieto závery je možné zvrátiť v prípade chybného rozhodnutia súdu zakladajúceho dobromyseľnosť poškodeného v tom, že si nárok uplatnil riadne a včas, teda v súlade s požiadavkami stanovenými v § 46 ods. 4 Trestného poriadku.

Nie je možné súhlasiť s právnym záverom prvostupňového súdu, že žalobcovia sa dozvedeli o tom, kto im spôsobil škodu až z právoplatného výroku rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 15.3.2012 a že až od tohto dňa začala im plynúť 2 - ročná premlčacia lehota.

Poškodený sa dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá (§ 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka) v okamihu preukázateľného získania informácie o skutkových okolnostiach, na základe ktorých si môže urobiť dostatočný úsudok o tom, ktorá konkrétna fyzická alebo právnická osoba za škodu zodpovedá. V uvedenom okamihu nemusí byť daná z rozhodnutia súdu vyplývajúca nespochybniteľná istota poškodeného o zodpovednom subjekte a o jeho zodpovednosti (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/82/2009 zo dňa 28.5.2010 - R 16/2014). To, kedy sa poškodený dozvedel o tom, kto za škodu zodpovedá, sa posudzuje podľa konkrétnych okolností prípadu, pričom sa musí vychádzať z preukázanej skutočnej vedomosti poškodeného o tomto prvku.

V preskúmvanej veci sa nepochybne obaja poškodení dozvedeli o osobe zodpovednej za ich zdravotné poškodenie ihneď dňa 12.7.2009. Na tejto vedomosti by nič nezmenil ani prípadný oslobodzujúci rozsudok vo vzťahu k žalovanému.

Vychádzajúc z doposiaľ vykonaného skutkového stavu je možné súhlasiť s názorom, že žalobcovia sa o škodu ako určitej majetkovej ujme konkrétneho rozsahu dozvedeli až zo znaleckých posudkov vypracovaných MUDr. Z. E., doručených vyšetrovateľovi policajného zboru dňa 28.9.2009.

Odvolací súd je toho názoru, že v preskúmvanej veci si žalobcovia uplatnili svoje nároky na náhradu bolestného včas. V adhéznom konaní tak síce urobili až na hlavnom pojednávaní dňa 22.2.2011. V dôsledku pochybenia Okresného súdu Prešov, ktorý nesprávne rozsudkom zo dňa 28.6.2011 odkázal žalobcov na občianskoprávne konanie, boli žalobcovia dobromyseľní v tom, že si svoj nárok uplatnili včas. Tento stav pretrvával až do 15.3.2012, keď Krajský súd v Prešove výrok o odkázaní na občianskoprávne konanie zrušil.

Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody v občianskom súdnom konaní, vychádza v otázke riadneho uplatnenia nároku na náhradu škody v adhéznom konaní predovšetkým z rozhodnutí vydaných v trestnom konaní. Nie je však nimi (ani prístupom súdu v trestnom konaní k otázke uplatnenia nároku na náhradu škody) viazaný pri posudzovaní otázky premlčania nároku (R 22/1979, str. 508).

Žalobcovia sa mohli dozvedieť o výške škody vo forme bolestného až po oboznámení sa so znaleckým posudkom MUDr. Z. E., a teda najskôr dňa 28.9.2009. Nárok na náhradu škody v adhéznom konaní podali dňa 22.2.2011, t.j. po 16 mesiacoch a 24 dňoch. V období od 23.2.2011 do 15.3.2012 v dôsledku dobromyseľnosti žalobcov premlčacia doba spočívala, neplynula (§ 112 Občianskeho zákonníka). Pochybenie Okresného súdu Prešov, 9Co/104/2013 - 175

- 7 -

ktorý prehliadol oneskorenie žalobcov, spôsobilo, že žalobcovia nemali dôvod uplatniť svoje nároky v občianskoprávnom konaní už dňa 29.6.2011, keď ešte neuplynula ani základná dvojročná premlčacia doba. Tento stav, vyvolaný rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 32T/19/2010 - 566 zo dňa 28.6.2011, mal za dôsledok spočívanie premlčacej doby celkom na 13 mesiacov a 20 dní. Premlčacia doba opätovne začala plynúť dňa 16.3.2012 a plynula až do 20.9.2012, teda ďalších 5 mesiacov a 24 dní. Po odpočítaní doby spočívania premlčacej doby uplatnili žalobcovia svoje nároky na náhradu škody z titulu bolestného po 22 mesiacoch a 18 dňoch, teda pred uplynutím dvojročnej subjektívnej premlčacej doby.

Nepochybil preto prvostupňový súd, keď zaviazal žalovaného zaplatiť z titulu náhrady škody (bolestného) žalobcovi v 1. rade 361,50 eur a žalobkyni v 2. rade 723,- eur.

Tieto závery však neplatia pre nárok žalobkyne v 2. rade na náhradu straty na zárobku. O výške tejto škody sa žalobkyňa dozvedela po uplynutí mesiaca, v ktorom ukončila práceneschopnosť, t.j. po 31.8.2009 (§ 129 Zákonníka práce), a keď jej boli vyplatené nemocenské dávky (Rozsudok Najvyššieho súdu ČSR zo dňa 29.6.1972 sp. zn. 1Cz 10/72). Žalobkyňa v 2. rade si uplatnila konkrétnu výšku tejto náhrady podľa doteraz vykonaného dokazovania až v žalobe zo dňa 20.9.2012. Na rozdiel od bolestného totiž túto škodu žalobkyňa v 2. rade nekonkretizovala na hlavnom pojednávaní dňa 22.2.2011.

Za tohto stavu rozhodol prvostupňový súd prinajmenšom predčasne, keď žalobe žalobkyne v 2. rade na náhradu škody z titulu straty na zárobku v rozsahu 88,82 eur vyhovel. Z týchto dôvodov odvolací súd v súlade s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej zaväzujúcej časti vo veci samej, ako aj čo do závislého výroku o náhrade trov konania, a v rozsahu zrušenia vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí o veci samej rozhodne prvostupňový súd aj o náhrade trov odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 2 : 1 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.